

Jeg vil derfor slutte af med et håb om, at den fred, som alle taler om i dag, rent faktisk bliver til virkelighed, for det har vi overhovedet ingen sikkerhed for. Hvis det var sådan, at Fremskridtspartiet havde magt, som de har agt, så kunne jeg være meget utryk ved, om den fred nogen sinde blev til noget.

Så der skal ikke være nogen tvivl om, at SF afviser Fremskridtspartiets og Venstres og De Konservatives forslag.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Fremskridtspartiet støtter ikke det egoistiske menneskesyn, som fru Anne Baastrup gav udtryk for. Fru Anne Baastrup mener, at disse mennesker fra det tidligere Jugoslavien, som har ressourcer, skal integreres og bruge ressourcerne til gavn for Danmark. Fremskridtspartiet har den opfattelse, at disse ressourcestærke mennesker, som har boet i Danmark i op til 3 år i fred, skal bruges deres ressourcer til gavn for det land, de er født i. Danmark skal nok klare sig uden.

Elisabeth Arnold (RV):

Som adskillige af de tidligere talere vil jeg konstatere, at det er sent. Nu er vi nået frem til onsdag, og det er ikke mit første ordførerskab i dag, men det er det sidste.

Jeg vil blot sige, at jeg synes, det er usmægtigt og primitivt, at man fra Fremskridtspartiets side rejser en sådan forespørgsel, endnu før blækket er tørt på en meget, meget skrøbelig fredsftale.

Det Radikale Venstre tilslutter sig og bifalder ministerens redegørelse. Det har hele tiden været meningen, at UNHCR skulle være den organisation, vi skulle samarbejde med, når det drejer sig om tilbagesendelse af flygtninge, som ikke har fået varigt ophold i Danmark.

UNHCR har klart gjort rede for, at der er tre faser i repatrieringen. Den første går på, at de, der er internt fordrevne i Bosnien, skal have huse at bo i og hjem til deres landsbyer, hvis de har mulighed for det. Anden fase omfatter de personer, der er flygtet til nærområderne i det tidligere Jugoslavien, det vil sige naborepublikkerne og nabolandene, og det er mange hundre tusinde. Sidste fase omfatter de flygtninge, som er i relativ sikkerhed og i relativt gode kår rundt omkring i de europæiske lande, hvoraf Danmark er ét, men der er mange andre lande, der også har store flygtningegrupper, meget

større end de danske endda, som venter på at få besked fra UNHCR om, hvornår det kan blive deres tur til at få flygtninge repatrieret.

UNHCR har appelleret til de lande, der har taget imod flygtninge, om at vise forståelse og tålmodighed for det store projekt, UNHCR er i gang med for at få repatrieret de flere millioner bosniere, som er fordelt rundt omkring i europæiske lande.

Den forståelse og tålmodighed ønsker vi at den danske regering skal udvise over for UNHCR's store opgave. Det kommer til at tage tid at få landet til at fungere igen, og hvis den tid, det tager, betyder, at fristen for midlertidighed i Danmark overskrides, må det være sådan. Vi ønsker ikke, at loven bøjes, og vi ønsker ikke at lave en ny lovgivning til skade for de personer, der er her i Danmark.

Til hr. Helge Adam Møller, som tidligere citerede mig udførligt, som han tidligere har gjort, vil jeg blot sige, at jeg stadig væk ikke rigtig forstår, hvordan Det Konservative Folkeparti kunne stemme for en lov i 1992, hvoraf det klart fremgik, at de bosniske flygtninge kunne søge om asyl efter maksimalt 2 års ophold i Danmark. Det fremgik krystalklart af loven, og det virker, som om hr. Helge Adam Møller stadig væk ikke har forstået, at det var det, den lov fra 1992 gik ud på. Den blev fremsat af en konservativ justitsminister, og den blev stemt igennem med hr. Helge Adam Møllers finger på den grønne knap. Jeg forstår ikke, at det stadig væk kan kommet bag på hr. Helge Adam Møller, at det var den lov, som vi andre ønskede opretholdt for 1 år siden, og som hr. Helge Adam Møller ikke ønskede opretholdt. Det var hr. Helge Adam Møller, der løb fra sit løfte til de bosniske flygtninge, og ikke andre.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Man kan jo undres, og jeg vil i den forbindelse følge op på det, som hr. Helge Adam Møller provokerede til, men som fru Elisabeth Arnold ikke svarede på, med den tale, som fru Elisabeth Arnold i sin tid holdt om, at meningen var, at de skulle være her midlertidigt, men lige så snart det var muligt, så skulle de naturligvis vende tilbage til det tidligere Jugoslavien. Det var det, fru Elisabeth Arnold i sin tid sagde, da man lavede den oprindelige lov på det her område.

Hvor er den holdning blevet af? Den er væk som dug for solen. Det, som fru Elisabeth Arnold skal forstå, er, at passivitet i øjeblikket